

Finansministeren (Brandes): Begge de to første Talere begyndte, saaledes som de to sidste Talere har bemærket, med at beklage, at Finanslovsforslaget kommer saa sent til Behandling i Landstinget som i Dag, og jeg kan som Landstingsmand for saa vidt dele denne Beklagelse. Jeg tror, at saa sent som i Aar er Finansloven aldrig kommet til Behandling her, men jeg tror, at ærede Medlemmer vil være opmærksomme paa, at skønt Folketing og Landsting er høje Magter, er der dog en Magt, der er langt højere end disse, og det er Trykkeriet. Naar Folketinget først saa sent som den 23. Marts fik Finansloven til Behandling, skyldtes det ingenlunde en Forsinkelse fra Folketingets Finansudvalgs Side saa lidt som som fra Regeringens Side, men dette, at det overhovedet var umuligt at faa Ændringsforslag og Aktstykker til Ændringsforslagene færdigtrykt. Under hele denne Rigsdagssamling har vi, baade Regeringen og ogsaa Rigsdagen, som det vil være ærede Medlemmer vel bekendt, arbejdet under dette Tryk, at selv om et Udvalg var færdigt med sit Arbejde, afhæng det ganske af de højtærede Sættere, Trykkere og andre, som findes i et velordnet Trykkeri, om Sagerne kunde blive færdige til Behandling. Dette vil jeg gerne overfor det ærede 15de landstingsvalgte Medlem (Dalsgaard) anføre som en formildende Omstændighed, medens jeg dog samtidig som Landstingsmand vil indrømme, at saa sent, at der kun levnes nogle ganske faa Dage til Landstingets Behandling, er det uheldigt at faa Forslaget herop. At det nogen Sinde har været saaledes, at Landstinget havde en Maaned til Behandling af Finansloven, det tør jeg ikke benægte — i den Tid, jeg har været Landstingsmand, har det ikke været Tilfældet, og i den Tid, jeg var Folketingsmand, var det jo mere Landstinget end Folketinget, der behandlede Finansloven; det var under den Estrupske Regering, og da spillede det ikke saa stor en Rolle, hvorledes det overhovedet gik med Tiden heroppe i Landstinget med Hensyn til Finanslovens Færdiggørelse.

Det ærede 15de tingvalgte Medlem havde hos en udmærket Forfatter læst, at de folkevalgte Ting — for at udtrykke mig saaledes, hvad man nu vil kalde dem, Underhus, Folketing eller lignende — havde Forretten med Hensyn til Finanslovens Behandling paa Grund af deres udprægede Evne til Sparsommelighed. Jeg ved ikke, hvad det er for en Forfatter, der har kun-

net opstille noget saa fantastisk som dette, men jeg giver det ærede Medlem ganske Ret i, at det passer ikke paa den danske Rigsdag i Øjeblikket, og det har ikke været Grunden til, at Folketinget har faaet en saadan Forret. Men allerede andre Talere har jo, hvad der ikke behøves overfor det ærede Medlem, oplyst Aarsagen til, at Folketinget har denne Forret, hvorledes det ligger i Forfatningen og hele Udviklingen af vort Demokrati, saa det skal jeg ikke komme ind paa — det var ogsaa mere spøgende, det ærede Medlem sagde dette. Jeg er af den Mening, at det er vanskeligt at skaffe Sparsommelighed til Veje i Folketinget og i dets Repræsentant, Finansudvalget. Naturligvis kan dette undskyldes med, at alle Krav kommer til Folketinget paa en overmaade stærk Maade igennem nu 140 Medlemmer, Kvinder saavel som Mænd, og hvis man udvider Folketinget endnu mere, hvad der jo bliver nødvendigt, vil Kravene maaske vokse med Medlemmernes Antal, umuligt er dette ikke. Og naar Kravene er saa mange og Kravene mødes, er det Skæringspunkt, hvor de mødes, dette, at man af en vis Tilbøjelighed til at imødekomme andre og desuden af en vis Tilbøjelighed til selv at blive imødekommet enes om de større Krav. Det har i alt Fald været min Erfaring, at saaledes er det gaaet, men jeg tør ikke benægte som Minister, at Kravene ikke var berettigede. Det, der altid kan diskuteres om, er, om det i Øjeblikket er muligt at imødekomme saa mange Krav. Jeg har gjort, hvad jeg har formaaget, under den forløbne Rigsdagssamling og ogsaa tidligere for at tilskynde til Sparsommelighed, og jeg har modsat mig, saa godt jeg kunde, øgede Udgiftskrav. Jeg har i nogen Tid vidst, endda i flere Maaneder, at Finansaarets Resultat vilde blive saa forholdsvis gunstigt, som det er blevet. Jeg har omhyggeligt skjult dette. Jeg har omhyggeligt skjult det, ikke alene før Rigsdagen, hvad jeg mente mig berettiget til, for man maa have de nøjagtige Tal og være ret langt henne i Finansaaret for at kunne udtale sig med Sikkerhed — men jeg har ogsaa skjult det for mine Kolleger for ikke at opfordre dem til at lukke Pungen højere op, end det behøvedes. Men jeg indrømmer, at min Viden maatte øges, efterhaanden som Tiden gik. Det er klart, at selv om jeg i December Maaned syntes, at det bedrede sig i Forhold til Oktober, kunde jeg ikke vide, hvilke Udgifter der pludselig kunde strømme ind